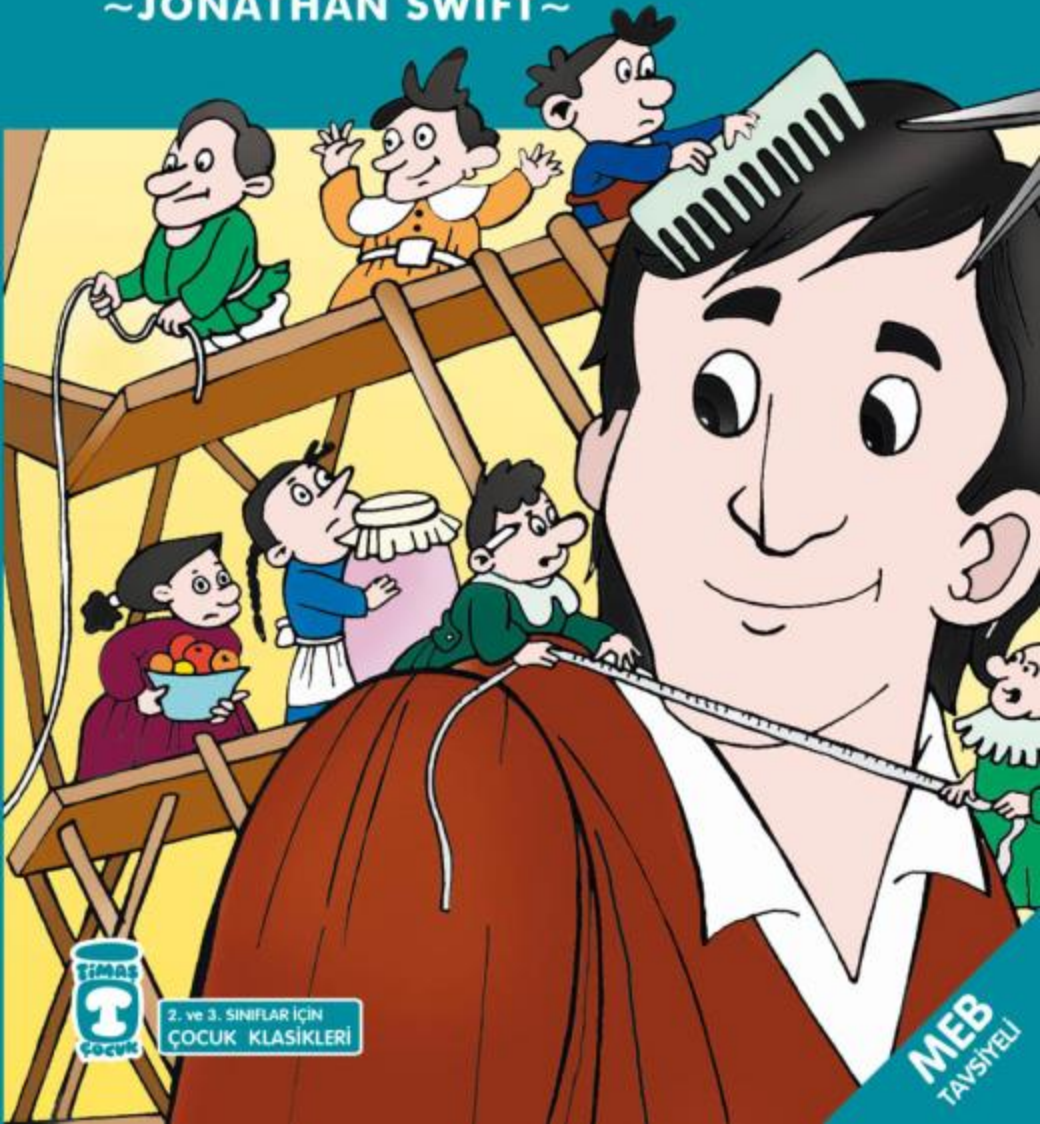

GULLIVER

CÜCELER ÜLKESİNDE

~JONATHAN SWIFT~

2. ve 3. SINIFLAR İÇİN
ÇOCUK KLASİKLERİ

MEB
TAVSİYELİ

GULLIVER CÜCELER ÜLKESİNDE

Babam, Nottingham'da küçük bir toprak sahibiydi. Beş oğlu vardı. Bunların üçüncüsü de bendim. Babam, doktor olmamı çok istiyordu. Bu yüzden beni Londra'da ünlü bir doktor olan Bay Bates'in yanına yardımcı olarak verdi. Doktorun yanında dört sene kaldım.

Zavallı babam zaman zaman biraz para gönderirdi. Belki de bunları iyi bir doktor olmam için gönderiyordu. Ama ben bu paraları denizcilik öğrenmek için harcardım. Çünkü ben de denizci olmak istiyordum.

Birkaç yıl sonra iyi bir doktor olmuşum. Aynı zamanda denizciliği de biliyordum. Günün birinde doktor Bates, Hronnell adındaki gemiye doktor olarak girmemi sağladı.

Daha sonra başka gemilerde de doktorluk yaptım. Altı yıl içinde Hindistan'a birkaç yolculuğum oldu. Bu yolculuklarda çok para kazandım.

Boş vakitlerimi hep okumakla geçirirdim. Karaya her çıktığımda hem o ülkeyi tanıyor hem de dillerini öğreniyordum.

Son yolculuğum çok kötü geçmişti. "Artık denizden soğudum" diyordum. Ama buna üç yıl dayanabildim. Tekrar güney denizlerine doğru yola çıkmaya hazırlanan Antilop isminde bir gemide görev aldım.

Yolculuk başta çok iyi gitti. Doğu Hindistan tarafından geçerken şiddetli bir fırtınaya tutulduk. Fırtına bizi Van Dyemen topraklarının kuzeydoğusuna doğru sürükledi.

Benimle beraber altı kişi, tam zamanında bir kayığa atlayabilmiştik. Saatlerce kürek çektik. Fakat kara görünürde değildi.

Yorulmuştuk. Sonunda kendimizi dalgaların kucağına bıraktık. Biraz sonra da kayığımız devrildi.

DERİN BİR UYKU

Arkadaşlarıma ne oldu, bilmiyorum. Gemide kalanlardan da haberim yok. Bana gelince; ben yüzdüm, yüzdüm ve sonunda karaya çıktım.

Ne bir eve ne de bir insan izine rastlamadan uzun bir yol yürüdüm. Yorgunluk ve havanın sıcaklığı ile çok uykum gelmişti. Yumuşacık çimenlerin üzerine uzandım. Çok derin bir uykuya daldım.

Uyandığım zaman, kalkmak istedim. Fakat bir türlü kalkamıyordum. Sirtüstü yatmıştım. Kollarımın ve bacaklarımın yere bağlandığını hissettim. Saçlarımın bile...

Ben, yalnız yukarı bakabiliyordum. Güneş parlıyordu. Aydınlığından gözlerimi açamıyordum. Etrafımda bir gürültü duydum.

Biraz sonra, sol bacağımın üstünde bir şey kıtıldı. O şey karnımın üzerinde yavaş yavaş ilerliyordu. Çeneme kadar geldi. Bu, elinde bir yay ve ok taşıyan minicik bir insandı. En fazla altı parmak boyundaydı. Gerçekten! Sadece o kadarlık bir insan!

Etrafımda bunun gibi belki kırk tane daha insancık vardı. Birdenbire, öyle bir bağırdım ki, hepsinin ödü patladı. Korkudan kaçtılar.

Sonradan öğrendiğime göre içlerinden bazıları korkuyla yere atlarken yaralanmış. Bunu duyduğumda çok üzüldüm. Halbuki bunu biraz şaşkınlığımdan yapmıştım.

Fazla uzun sürmedi. Biraz sonra hepsi tekrar yanıma geldiler. İçlerinden birisi, yüzümü

tam görecek kadar yaklaşmıştı. Ellerini ve gözlerini hayranlıkla kaldırarak:

– Hekinah deęul, dedi.

Dięerleri de bu kelimeleri aynen birkaç defa tekrar ettiler. Ama ben bundan bir şey anlamadım.

Bu sırada çok şaşkın ve endişeliydim. Benim yerimde kim olsa şaşırırdı. Sonunda kendimi kurtarmak için uğraştım. Yalnızca sağ kolumu çektim. Kolumu bağladıkları ince ipler koptu. Elimle saçlarımı, sağdan bağlayan ve saçlarımın tellerinden de ince olan ipleri biraz gevşettim. Başımı azıcık kıvılda-tacak hale geldim. O zaman, bu minik insan-cıklar korku içinde bağırarak kaçtılar.

Gürültüleri kesilince, içlerinden birinin: “Tolgo fonak!” diye bağırdığını duydum. O anda, birer iğne gibi canımı acıtan minik

